

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2202	Τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων Κυριακὴ 30 Ἰουνίου 2019 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Εὐχαριστῶ τοὺς πιστοὺς

«Ἰδὼν ὁ Παῦλος τοὺς ἀδελφοὺς εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἔλαβε θάρσος» (Πράξ. 28,15)

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀγαπητοί μου, μετὰ ἀπὸ μεγάλη ταλαιπωρία σωματικὴ καὶ ψυχικὴ, φτάνει στὰ πρόθυρα τῆς Ῥώμης. Ἔρχεται κρατούμενος γιὰ νὰ δικαστῆ. Βγαίνουν τότε καὶ τὸν ὑποδέχονται Χριστιανοί. Καὶ ὁ συνοδός του εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς σημειώνει γιὰ τὴ συνάντησι αὐτῆ: «Ἰδὼν ὁ Παῦλος τοὺς ἀδελφοὺς εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἔλαβε θάρσος» (Πράξ. 28,15), **πῆρε δηλαδὴ θάρρος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς.**

Ἄν ὅμως ὁ Παῦλος πῆρε θάρρος ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ῥώμης, πόσο μᾶλλον ἐμεῖς ἔχουμε τὴν ἀνάγκη αὐτῆ; Ὁ Παῦλος εἶνε πρότυπο γιὰ τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας· καὶ ἐπειδὴ κ' ἐγὼ κατὰ τὶς ἀνεξιχνίαστες βουλές τοῦ Θεοῦ εἶμαι ἕνας ποιμένας, ἔχω κ' ἐγὼ ἀνάγκη ἐνισχύσεως. Ὅπως σ' ἐκεῖνον ἔτσι **καὶ σ' ἐμᾶς**, πού ἐργαζόμεθα στὸν ἀγρὸ τοῦ Κυρίου, **ποιός θὰ μᾶς δώσῃ θάρρος;** Πρῶτα ὁ Θεὸς βέβαια. Ὅχι ὅμως μόνο ὁ Θεός, ἀλλὰ **καὶ οἱ πιστοὶ ἀδελφοί.**

Αὐτὸ ἔδωσε ὁ Κύριος νὰ τὸ δοκιμάσω κ' ἐγώ. Ἐπιτρέψτε μου λοιπὸν τὴν ὥρα αὐτὴ νὰ σᾶς παρουσιάσω, πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ, **4 - 5 στιγμιότυπα**, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ Χριστιανοὶ μοῦ ἔδωσαν μεγάλο θάρρος, ὥστε νὰ συνεχίσω τὸν ἀγῶνα μου. Ἄν δὲν ἦταν αὐτοί, δὲν ξέρω ἂν τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ βρισκόμουν ἐδῶ, ἢ θὰ εἶχα ἀποσυρθῆ στὸ Ἅγιο Ὄρος. Μὲ τὰ λόγια, τὴ στάσι καὶ τὴν στήριξι τους μὲ ἐνίσχυσαν νὰ κρατηθῶ. Γι' αὐτὸ τὸ χωρίο αὐτό, ὅτι «ὁ Παῦλος ἰδὼν τοὺς ἀδελφοὺς εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἔλαβε θάρσος», μὲ συγκινεῖ.

● Ἄς θυμηθῶ κατ' ἀρχὴν τὴν πρώτη πόλι πού μ' ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ ὑπηρετήσω, τὸ **Μεσολόγγι**. Νέος ἐγὼ τότε, τὸ 1935, μόλις 28 ἐτῶν, ἀνέβηκα στὸν ἄμβωνα. Ἀπὸ τὶς πρώτες προσπάθειές μου δὲν ἔβλεπα ἀποτελέσματα. Ἔνας νέος ξέρετε ζητᾷ νὰ δῆ ἄμεσα ἀποτελέσματα. Γι' αὐτὸ ἤμουν κάπως ἀπογοητευμένος. Συνέχισα βέβαια τὴ διδασκαλία, εἶχα ὅμως ἀπο-

ρία· Καὶ τί ἔκανες, Αὐγουστίνε, στὸ Μεσολόγγι; τόσα κηρύγματα, κατηχητικά, φυλλάδια, κόποι· τί βγήκε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν περιπέτεια, πού κάθησες ἐφτὰ χρόνια (1935-1941) στὸ Μεσολόγγι;... Πάντοτε τὸ σκεπτόμουν.

Πέρασαν εἴκοσι χρόνια καὶ γύρω στὸ 1960 ταξίδεψα μιὰ μέρα μὲ τὸ σιδηρόδρομο· καθόμουν σὲ μιὰ γωνιά καὶ διάβαζα τὸ Εὐαγγέλιο. Ἔνας ἐπιβάτης μὲ παρατηροῦσε ἀπὸ τὸν ἄκρο τοῦ συρμοῦ. Πλησίασε μὲ σεβασμὸ καὶ μοῦ λέει· –Εἶστε ὁ πᾶτερ Αὐγουστίνος; –Ναί. –Ἔσεῖς δὲν κάνατε στὸ Μεσολόγγι; –Τί θέλετε; –Θὰ σᾶς πῶ κάτι· ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, ἐρχόμουν ἐκεῖ, στὴν Ἁγία Παρασκευή, καὶ ἄκουγα τὰ κηρύγματα. Μέχρι τότε ἤμουν ὁ πιὸ βλάστημος. Ἄλλ' ὅταν ἄκουσα ἐκεῖ ἕνα **κήρυγμά σου ἐναντίον τῆς βλαστήμιας**, ἀπὸ τότε τὴν ἔκοψα. Λέω· –Δόξα σοι, ὁ Θεός.

Αὐτὸ πού εἶπε, ὅτι ἀπὸ ἕνα κήρυγμα ἔκοψε τὴ βλαστήμια, **μοῦ ἔδωσε θάρρος**. Σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε· Αὐγουστίνε, βᾶδιζε! «ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ ἔστι κενὸς ἐν Κυρίῳ» (Α' Κορ. 15,58).

● Φεύγω ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, πάω στὰ **Γιάννενα** τὰ πρώτα χρόνια τῆς Κατοχῆς (1942;). Ἀφήνω τὴν περιπέτεια· εἶνε μεγάλη ἱστορία αὐτῆ. Μὲ κατέβασαν κάτω ἀπὸ τὸν ἄμβωνα. Περπατοῦσα περίλυπος. Τί νὰ κάνω; Τυχαίως(;) βρίσκω στὸ δρόμο ἕναν εὐλαβέστατο γέροντα καὶ τοῦ λέω· –Τί νὰ κάνω, πᾶτερ; μὲ κατέβασαν κάτω οἱ Ἰταλοὶ συμφωνοῦντος τοῦ ἐπισκόπου· μοῦ ἔρχεται ν' ἀνεβῶ πάλι στὸν ἄμβωνα... –Ὅχι, παιδάκι μου, λέει, ὄχι – **αὐτὸ μὲ ἔσωσε**. Ἄκουσε κ' ἐμένα πού εἶμαι γέρος 60 χρονῶν. Εἶδες τί κάνουν τὰ σπουργιτάκια ὅταν φυσᾷ ἄνεμος σφοδρός; πᾶνε καὶ κρύβονται σὲ κάτι τρύπες μέσ' στὰ βράχια· μένουν ἐκεῖ καὶ περιμένουν πότε θὰ κοπάσῃ ἡ θύελλα, καὶ τότε βγαίνουν πάλι ἔξω. Δὲν τὸ λέω ἐγώ, τὸ λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας· «**Ἀποκρύβηθι μικρὸν ὅσον ὅσον, ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὀργὴ Κυ-**

ρίου» (Ήσ. 26,20). **Κρύψου, σπουργιτάκι μου**, μέχρι να περάση ή μεγάλη θύελλα, και τότε να ξαναβγής. Κράτα· σε χρειάζεται ή εκκλησία και ή πατρίδα, μην κάνης τέτοιο διάβημα, θα σε γραπώσουν και θα σε αποτελειώσουν...

Τόν άκουσα. Πέρασαν από τότε 25 χρόνια. Μετά τὸ 1967 ήρθαν στη Φλώρινα έκδρομή μ' ένα πούλμαν σπουδάστριες τῆς Ἀκαδημίας Ἰωαννίνων. Μία ἀπ' αὐτὲς πλησιάζει και μοῦ λέει· –Μοῦ εἶπε ὁ παπποῦς μου νὰ ἔρθω νὰ σᾶς βρῶ. –Ποιός εἶνε ὁ παπποῦς σου; –Ὁ παπα-Γιώργης τοῦ Ἀρχιμανδρείου. –Εἶσαι ἔγγονή του; –Ναί. Μᾶς τὸ λέει πάντα, ὅτι σᾶς βρῆκε ἐκεῖνα τὰ χρόνια στο δρόμο και σᾶς εἶπε τὰ λόγια «*Ἀποκρύβηθι μικρὸν ὅσον ὅσον...*».

Ἀπὸ τὴ συμβουλή ἐνὸς πνευματικοῦ πατρὸς βοηθήθηκα και συνέχισα τὴ διδασκαλία.

● Ἀπ' ὅσα ἔζησα στὴν **Κοζάνη** θὰ πῶ μόνο ἕνα στιγμιότυπο. Τὸ 1944 πρὶν τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα εἶχα κατεβῆ στὴ Θεσσαλονίκη και παίρνω ἕνα γράμμα· **Μὴν πατήσης στὴν Κοζάνη, καίγεσαι!** Τί νὰ κάνω; Καθὼς περπατοῦσα στὴν προκυμαία συναντῶ ἕναν ἀπλοϊκὸ ἄνθρωπο. –Σκέπτομαι, λέω, νὰ καθήσω ἐδῶ, νὰ μὴν πάω στὴν Κοζάνη. –Ἄ ὄχι, μοῦ λέει, θὰ πᾶς. –Μὰ κοίτα τί μοῦ γράφουν ἐδῶ. –Πρέπει νὰ πᾶς, λέει. Στὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο γράφει, ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶνε 12 ὥρες (βλ. Ἰω. 11,9)· **μὴν προσθέσης** ἐσὺ ἄλλη, **δεκάτη τρίτη ὥρα** στὴ ζωὴ σου προδίδοντας τὸ χρέος σου. Νὰ πᾶς στο καθῆκον, κι ὁ Θεὸς θὰ ἔνε μαζί σου· και ἂν θέ'ς διάβασε τὸ βιβλίο «Ὁ Κύριος τῆς ζωῆς και τοῦ θανάτου» (βλ. π. Αὐγουστίνου Μύρου, Ἡ ἀντίστασι τῆς ἀγάπης, Κοζάνη 2014⁹, σσ. 293-4).

Ὁ ταπεινὸς αὐτὸς ἄνθρωπος μοῦ ὑπέδειξε τὸ δρόμο και μὲ ἐνίσχυσε νὰ τὸν βαδίσω.

● Πάω κατόπιν στὰ **Γρεβενά**. Ἐκεῖ ἦταν ἡ μεγάλη ἀπογοήτευσί· ἀγνοία, δεισιδαιμονία, ἀδιαφορία· ἄνθρωπος δὲν πατοῦσε στὴν ἐκκλησία. Θεέ μου, δός μου θάρρος! Ἀρχίζω νὰ περιοδεύω ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό· ἡ ἴδια κατάσταση. Περπατώντας τότε ὀλομόναχος σ' ἕναν ὄρεινὸ δρόμο, πρὸς τὰ ψηλὰ τῆς Πίνδου, συναντῶ ἕνα τσοπάνο. –Μοῦ δείχνεις, λέω, πῶς νὰ πάω στο τάδε χωριό; –Νὰ σοῦ δείξω, παπούλη· ἀπὸ ἐκεῖ πάω κ' ἐγώ. Περπατούσαμε μιὰ ὥρα μέσ' στο δάσος. Πάνω στὴν κουβέντα τοῦ λέω· –Διαβάζεις Εὐαγγέλιο; –Διαβάζω· ἀλλὰ προχθές, ἐκεῖ πού 'μουνα σ' ἕνα χωριό, ἔπεσε στὰ χέρια μου ἕνα φυλλάδιο (ἔμμεσα ἐννοεῖται δὲν μὲ ἤξερε, οὔτε τοῦ εἶπα ποιός εἶμαι). –Ποιό φυλλάδιο; λέω. –Μία «Σπίθα»· τὴ διάβαζα ὅλη νύχτα κ' εὐχαριστήθηκα (ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μέσα στὴν Ἀθήνα **μοῦ σκίζανε τὶς «Σπίθες»**, βάζανε φωτιά και τὶς καίγανε.

Δὲν τοῦ εἶπα βέβαια πῶς ἐγὼ γράφω τὴ «Σπίθα»). –Καταλαβαίνεις τίποτα ἀπ' αὐτὰ πού διαβάζεις; τὸ ρωτῶ. Κι ἀρχίζει λοιπόν, ἐκεῖ μέσ' στο δάσος, και ἐπὶ μισὴ ὥρα μοῦ ἔλεγε ὀλοκληρῆ τὴ «Σπίθα» ἀπ' ἔξω.

Τί μυστήρια, Θεέ μου, λέω· **ἀξίζει κανεὶς νὰ γράφῃ!** Δὲν τὸ περίμενα. «Ἰδὼν δὲ τὸν ἀδελφὸν αὐτὸν ἔλαβα θάρρος». Τράβα, Αὐγουστίνε, τὸ δρόμο σου, εἶπα, μὴν ἀπογοητεύεσαι.

● Κάποτε κατέληξα στὴν **Ἀθήνα** (τὸ 1951), ἀγνωστος ἐν μέσῳ τῶν ἀγνώστων. Ἄρκετὰ ἀργότερα λοιπόν, γύρω στο 1962, ὅταν τελειώνω με τὴν αἴθουσα τῆς ὁδοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς 44, περπατοῦσα μιὰ μέρα στενοχωρημένος κάπου πρὸς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Μὲ πλησιάζει κάποιος ἐκεῖ και μοῦ λέει· –Πάτερ, ἐγὼ εἶμαι οἰκοδόμος και ἔρχομαι στὰ κηρύγματά σου. Βλέπω ὅτι σὲ λίγο ἡ αἴθουσα τελειώνει. Σὲ παρακαλῶ λοιπόν **νὰ γράψῃς ἐκεῖ ἕνα ῥητό**. –Ποιό ῥητό; λέω. Χτίστης τώρα αὐτός, μοῦ λέει· –Γράψε ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη τὰ λόγια «*Ἔως τοῦ θανάτου ἀγώνισαι περὶ τῆς ἀληθείας, και Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ*» (Σοφ. Σειφ. 4,28).

* * *

Ὁφείλω, ἀγαπητοί μου, νὰ εὐχαριστήσω τὸ Θεό. Ἐργάζομαι 35 περίπου χρόνια στὴν πατρίδα μου. Ὁ Κύριος δὲν μὲ στέρησε τῆς θείας του βοηθείας. Τὸν δοξάζω ἐκ βάθους καρδίας. **Εὐχαριστῶ ὅμως και τοὺς Χριστιανοὺς** ὅλων τῶν πόλεων και τῶν Ἀθηνῶν, πού μοῦ συμπαραστάθηκαν. Ἄν σήμερα ὑπάρχω ὡς ἱεροκήρυκας και ἐπίσκοπος, τὸ ὀφείλω σ' ἐσᾶς· τὸ πιστεύω ἀκραδάντως. Τὸ 1964 κινδύνευσα· μὲ εἶχαν διαγράψει, περίμεναν ν' ἀποθάνω νὰ μὲ σαβανώσουν. Ἐὰν ἔζησα και εἶμαι ἐπίσκοπος, τὸ ὀφείλω στὶς προσευχῆς σας· σεῖς μὲ κρατήσατε στὴ ζωὴ. Ἔνας σοφὸς ἔλεγε· Δός μου ἕναν κήρυκα πού πίσω του νὰ προσεύχωνται ἕκατὸ ἄνθρωποι, κι αὐτὸς θὰ ἔχη εὐλογία. Ἔσεῖς εἶστε τὰ φτερά μου, ἔσεῖς μὲ βοηθήσατε. Γι' αὐτὸ **χίλια εὐχαριστῶ** στὴν ἀγάπη και στὴν σταθερὰ συμπάραστασί σας.

Κάποιος μοῦ φωνάζει· «Πάντα κοντά σου θὰ ἔμαστε!». Μὴ τὸ λέτε αὐτό. Γιατί οἱ Χριστιανοί, πού βγῆκαν ἀπὸ τὴ Ῥώμη και προϋπάντησαν τὸν ἄλυσόδετο ἀπόστολο Παῦλο, ὅταν ὁ Νέρων ἔτριξε τὰ δόντια, κανεὶς δὲν πάτησε στὴ φυλακή, κ' ἔμεινε ὁ Παῦλος μόνος! Κ' ἐσεῖς **μὴν καυχᾶσθε**, γιατί θὰ ῥθῃ μέρα πού κ' ἐσεῖς οἱ θαρραλέοι μπορεῖ νὰ ἐγκαταλείψετε τοὺς ἐργάτες τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Πέτρος ἔλεγε, Εἶμαι ἔτοιμος νὰ σ' ἀκολουθήσω μέχρι θανάτου, ἀλλὰ τὴν ὥρα τῆς δοκιμασίας ἀρνήθηκα.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**